

Léni bög. Klinker a konyhaasztalnál ül. Az asztalon aprópénz –nem elég tankolni.

– Írj bazmeg egy rendes valamit, úgy, mint más, olyat, amit *elfogadnak*! Soós, az a dilettáns tizenötezret kapott egy novelláért! Te miért nem *tudsz* kapni ennyit?

Léni az asztalra csap, néhány fémpénzt, *halpikkely*, villan.

Klinker háta borsószik Lénitől.

– Nem vagyok novellista. Én nem tudok csak úgy prózázni, egy kis anekdotából novellát, novellából meg regényt kihízlalni. Különben pedig. Mikor lenne abból pénz...

– Nem mostanról van szó. Hanem lesz február meg március is! És akkor is szeretném megtankolni a kocsit.

– Adjuk el. Eladjuk – én fele-ennyiért is tudok jó, használható autót, meg még annak a feléért is.

Eldöntötték már, hogy az autót eladják és vesznek egy olcsóbbat, aminek olyas hibái vannak, amiket még Klinker megjavíthat.

Annyi pénzük sincsen, hogy az autót eladják. Ahhoz legalább annyi benzint kellene beletankolni, hogy a városba mehessenek vele s hazafelé még a buszköltség...

Klinkernek van ötezer forintja. Vésztartalék. Föláll az asztaltól.

– Hova mész!

– Írok egy jó novellát.

Dél előtt tízkor Klinker még nem írt soha. Ilyenkorra már a javításokkal is végez. Hallja, amint Léni összesöpri a pénzt az asztalról: három liter benzin. Még az apró futja valami reggeli süteményre, csak hogy a faluban tízkor más nincsen semmiféle reggeli sütemény vagy pékáru. Esetleg szeletelt műkenyér. Léni nem megy sehová, odaáll Klinker vállához:

– Na, majd én, diktálok, írsz, bazmeg. Majd ha kész, kijavítod, meg átszilizálsz, hogy jó legyen, hogy *a történet* meg a micsodája? – *a nyelvi megvalósítása* összevágjon.

– Mi? – Ne bazmegolj, légy szives.

– Megírjuk Fafa Marit – tessék! Majd kitalálunk egy jobb nevet. Cím: *Megdöglött az uram* – írsz!

Klinkert elönti a düh.

– Tessék! Írsz te!

Fafa Mari Léni osztálytársnője volt az általánosban. Még egy padban is ültek, és a tornaöltözőben is szomszédok voltak. Fafa Marinak pedig télen olyan szaga volt, mint az égett guminak. Nyáron ugyan nem, mert akkor lehetett a csatornán fürdeni. Igazából Bulyovszki Máriának hívták, ez volt néki beírva az osztálynaplóba. Az öreg Bulyovszkit Sasának hívták, Marit pedig az anyja után Fafának. Azért fafának, mert az asszonynak az egyébként hibátlan

fogsorából hiányoztak az alsó meg felső metszőfogai. Ez a hiány volt mestersége címere. Mari anyja fénykorában akárki férfinak a *fafát* bekapta. Húsz forint volt a tarifája, majd ötven, egy tyúkért mindent engedett. Száz forintért, egy *Ady-ért*

. Egy

Bartók-

ért. Ha elég részeg volt, egy húzásért. Ő nem féldecis llony volt, az ő húzása kitett másfél-két decit.

Léni serdülőkorában már nem jártak a titkos, négyszínű tollakkal írt füzetek a csók 77, 99 vagy 111 törvényével. Majdnem minden házban volt videó, ám Fafa Mari a lényegét már negyedik osztály év-végén lerajzolta egy papírlapra. Hiába rajzolt azonban viszonylag ügyesen Mari, Léni a felét nem értette, főleg a lényegieket nem, csak évekkel később döbbsen rá arra, hogy Mari az ismereteit nem fényképekről és a videóról szerezte. A tekintetével mutatta, mekkora is lehet egy *lűvés*, ésmivel az első padban ültek, a képzeletük béli *találatok* a táblát érték. Mennyit nevettek!

Fafa Mari hetedik előtti nyáron *hált el*, vagyis inkább még a télen, mert már októberben megszületett a kisbabája. Léni megkérdezte Marit, hogy ha már negyedikes korában olyan nagyokosan tudta, hogy az az ízé, ami a férfiakból kijön, nem kerülhet be semiképpen se, semmikor se a *pinkulettába*, akkor Mari hogyan lehetett ilyen óvatlan. Mari kinevette: „

Hogy? –hát úgy, hogy direkt engedtem neki, hogy legyen, meg ű is akarta!

” Húsz éves korára már négy gyerekes anya volt. Huszonhat éves, mindjárt nagymama, és tessék, özvegy is: megdöglött az ura.

Fafa Mari ura Balla Putykó volt, szőke, kékszemű és jó módú. Lova is volt az apjának, akit szintén Ballának neveztek, minthogy *kiköpött egy-az* apja volt, Balla József *egyéni gazda*. A telepen a papírra írt hivatalos nevek helyett mindenkinek volt valamilyen valódi neve is, és az asszonyok azokat a gyermekeket, akik az

apjukra hasonlítottak

, az apjukról nevezték el. Balla Józsefnek meg se rezzentek

téfel

szőke pillái, ha a bakról lenézvén meglátta ifjúkori

tavalynyáronbarnult

mását, Putykót, és ha ilyenkor valamelyik asszony rákiáltotta a gyerekekre a Ballát, elengedte a füle mellett.

Fafa Marit a Balla Putykó anyja szerezte be a fiának. Az ilyen *szerzés* könnyen ment, hiszen

Fafa Mariék olyan szegények voltak, hogy még lavórjuk sem volt. Balla Putykóéknál pedig villany, mosógép, tévé –még bolti húst is ettek a hatóból.

Fafa Joli, Mari anyja *kétdeka* kevertért adta el a lányát.

Putykó anyja azért akarta Marit menyének, mert a házban nem volt segítsége, és már igen elkélt volna egy *meny*, akit csicskáztatni lehet.

Másnap Mari kimosdva-fürödve, jó ruhákban, kisírt szemmel jött iskolába: keze minden bütykéről hiányzott a bőr.

Tiszta körmei közül valami apró fehéret csippentett Léni elé.

– Tessék! – a két alsót ütöttem ki neki! Így legalább jobban dógozhat, rohadjon el a szíve.

– Az anyja fogából való szilánk volt az Mari ujján. A másikat elveszítette.

Balla Putykó a bakról esett le részegen, egy hétig feküdt kómában, aztán meghalt. Putykó elhatározta, hogy fuvaros lesz, mint az apja, és a bakról majd az ostorával int *'napot* az apjának, hogy lám, ő is vitte valamire. A kocsni nem fuvarra kellett, hanem a vasazáshoz a szemételepről.

Kikapcsolták a gépet, mert már csak a szíve élt, az se magától – mesélte Mari Léninek.
–Megette a szívit a sok pályinkás kávé.

Léni már évek óta nem beszélt Fafa Marival, bár ha találkoztak, köszöntek – szevasz! Az egész falu, nem csak a telep, Két Sor meg a Güdör, háborgott Fafa Mari viselkedése miatt.

– Álljunk meg! – hajol Klinker Léni vállára. Ez nem megy.

– Mi nem megy? – néz értetlenül a lány. Ez történt, amit belevertem ide a gépbe. Balla Putykó leesett a bakról, meghalt, Fafa Mari anyja megint lépett, és eladta a lányát *Találjunk Jónévet* nyugalmazott középiskolai tanárnak hetvenezer forintért. Na, és amit ez a

Találjunk Jónévet kért

Maritól, az néki mind egynevetség volt, a szájával kellett csinálni, ami néki nem számít szexnek, meg előtte pisilni, meg gincsolni a micsodáját vagy beledugdosni valamit, amit

Találjunk Jónévet

akart. És mindezekért annyit fürdött egész nap, amennyit akart, akkor, amikor akarta, legföljebb odaállt lesni

Találjunk Jónévet

is. Takarítás, a mosás maradt rája, mert főzni

Találjunk

főzött. Akarta ugyan, hogy Mari kapáljon is a kertben, de erre föllátott, hogy nem paraszt ő, hogy kapáljon.

Klinker dühöng.

Léni duzzog.

Klinker valaha tanár volt, taníthatta volna akár Lénit is. Klinker kollégája a technikatanár ötszáz forintot adott telepi lányoknak, ha jók voltak vele. A telepi lányok elmentek a technikatanár lakására, ott jók voltak vele s megkapták az ötszáz forintot. Egy évzáró bulin a technikatanár összeverekedett a testnevelés tanárnővel, aki valaha kézilabdás volt. A nő eltörte kollégája protézisét. A technikatanár négykézláb, a folyosó falához szorulva azzal védekezett, hogy ezek a kislányok tudományosan bizonyítottan korábban *érnek, kezdik* nemi életet, és egyiküknek sem kellett elmagyarázni, a jót-tevés a gyakorlatban mit jelent –sőt! A technikatanár nemhogy hetvenezret, de húsz forintot nem adott volna egy öreg, lógómellű, lötyteteg huszonéves telepi özvegyasszonyért.

– Akkor írd meg azt, bazmeg! – csap a billentyűzetre Léni. Vagy írd meg a hollandot, aki Buruék Szilvikéjét megvette ötvenezerért.

– Otthon maradt a füzetem, különben... Klinker már nem tudja visszagyúrni szájába a szavakat, hogy az otthon szót vissza, enntorkán lenyomja.

– Bazd meg az otthonod! – Léni még egyet csap a billentyűzetre s elrohan.

Klinker nekiül a történetnek – a Léniének.

Rentz Mátyás